

Kimondani vagy hallgatni?

Din úr körbenézett. Soha nem járt még itt ezelőtt, de még hasonlót sem látott soha. Tőle távolabb volt egy ajtó. Fehér ajtó, két oldalától üveg. Az üveg fehérnek látszódott az ő szemszögéből. Balra szintén ajtó. Annak is mindkét oldalától üveg húzódott, de szürkés, sötét színű.

– Talán, ha közelebb megyek, átláthatok rajta – vélte Din úr, és megindult a neki szimpatikusabb fehér ajtó felé. Közel lépve meglátta az ajtóba vésett nagy V-betűt. Vitae. Kilincs nem volt rajta. Din úrnak ezen mosolyognia kellett:

– Milyen ajtó az, amin nincs kilincs? – kérdezte magától balga tekintettel.

– Megkérem, lépjen hátrébb az ajtótól! – szólt egy hang. Din úr felkapta a fejét, és pirulva egy utolsó pillantást vetett az ajtóra, majd hátrált. Támasz, segítség és helyismeret híján Din úr szorongani kezdett, majd keresztbe font karral visszaballagott eredeti helyére, gondolván, hogy itt majd nem szól rá a Láthatatlan Ember. Fázni kezdett. A fehér ajtó közelében mintha melegebb lett volna.

– Talán a Láthatatlan Ember leheletétől van hideg – gondolta. Mivel Din úr egy helyben ácsorogva unatkozni kezdett, megint úgy döntött, hogy sétál. Mivelhogy a fehér ajtónál már volt, de elküldték, úgy döntött, a fekete ajtóhoz sem megy oda, biztosan onnan is kitessekelnék. Elindult hát inkább a két ajtó hosszú-hosszú üvege közti mezsgyén. Közben hol jobbra, hol pedig balra nézett. Figyelte a két üveget: a szürkét és a fehéret, amelyeken – akárhogy közeledett, vagy távolodott – sehogyan sem lehetett átlátni. Ám nem csak ez volt a sajátossága a két üvegfalnak, hiszen Din úr azt is észrevette, hogy soha nem érnek véget. A végtelenbe húzódnak. Távolabb a fehér ködben egy tolóablak rajzolódott ki előtte. Felette tábla: „DÖNTŐBÍRÓ”, előtte két fehér szék. A tolóablak mögött egy ősz öregember ült lehajtott fejjel. Din úr arca felvirult, s az aggastyánhoz sietett. Az öreg nem nézett rá. Ősz szakálla nem rebbent, csak a fehér toll sercegését lehetett hallani a hófehér papíron, amelyre fekete betűket írt.

– Elnézést uram! – szólt emberünk. A Döntőbíró észre sem vette.

– Uram, kérem! – Din úr semmi választ nem kapott. Ellépett a tolóablaktól, és bosszús káromkodás hagyta el a száját. Tanácstalanul tördelte a kezét, és nagyokat fújtatott. Most már tényleg megelégette a helyzetet, s egy pillanatig arra gondolt, újra elmegy a fehér ajtóhoz, majd végleg távozik innen, de egy gyermekhang ütötte meg a fülét. Édesen csengő gyermekkacaj. Elindult a hang irányába. A gyermekzsivaj hangosabb lett, majd Din úr rá is bukkant a kisemberre. Szőke haja lebegett, ahogy ugrándozott a nő körül, aki legalább olyan tanácstalannak látszott, mint Din úr. Egy fehér széken ücsörgött, és idegesen rázta a lábát, mint akinek sürgősen illemhelyre kell mennie. A gondolataiba merült nő észre sem vette Din urat, csak amikor már nagyon közel volt hozzájuk.

– Jó napot! – üdvözölte a nő. Din úr bólintott.

– Nem tudja, meddig leszünk itt? – kérdezte.

– Nem – válaszolt Din szűkszavúan, majd ő érdeklődött:

– Ön tudja, miért vagyunk itt?

– Nem. De sietnem kellene. A lányom nemsokára kijön az iskolából. Hiányolni fog – felelt az asszony, és még mindig rázta a lábát idegesen. A gyermek, aki feltehetőleg a fia volt, egyszerre megállt, és odasétált Dinhez. Ráemelte kék tekintetét, és illemtudóan bemutatkozott.

– Vili vagyok. Szia! – köszönt. – Téged hogy hívnak?

– Din Áron vagyok – majd az anyához fordulva: – Az ön neve?

A nő éppen válaszolni készült, amikor a szakállas úr a tolóablak mögül kiszólt:

– Kérem Din Áront és Ál Dozát helyet foglalni előttem!

Din összeráncolt homlokkal indult a székek felé. Nem értette a helyzetet. Ál Doza és fia pedig megfogták egymás kezét, és sóhajtva Áron után kullogtak. Helyet foglaltak, a Döntőbíró ünnepélyesen így szólt:

– Üdvözlöm önöket a purgatóriumban! Nyilván mind a három kíváncsiak, miért is vannak itt, és mi ez az egész. Ezért kérem, egyenként mondják el, mi az utolsó emléküik! Ne kérdezzenek semmit, mert mindenre választ kapnak majd a későbbiekben! – fejezte a mondandóját az öregúr, és Ál Doza felé intett. A nő kezdte:

– Én uram csak arra emlékszem, hogy ütköztem valakivel, mert ő nem adta meg nekem az elsőbbséget. De nem tudtam megállni, ugyanis hátulról is belém hajtottak, viszont a lányom már biztos nagyon keres! Tudja, az iskolába mentem érte, esett az eső, és nem akartam, hogy megfázzon.

A szakállas bólintott és intett, majd átadta Dinnek a szót:

– Köszönöm, hölgyem! Ennyi elég. Kérem, most ön mondja el az emlékét! – s Áronra nézett. De ő nem szólalt meg. Csak bámult maga elé, és nem tudott mit mondani, bár pontosan tudta, hogy miről van szó. A karambol. A gyönyörű fekete autója. De főleg a soha meg nem tanult, de az utolsó dinárig kifizetett KRESZ-vizsga. A lefizetett rendőrök, akik soha nem büntették meg, pedig hányszor kellett volna! A gúnyos mosolyok, amelyeket akkor villantott, amikor megfogalmazódtak a fejében a gondolatok: „Nem bírtok velem. Nekem mindig lesz pénzem, hogy szabadon száguldjak!”

– Uram! – Din felnézett. Hat szempár szegeződött rá, mind azt várták, hogy megszólaljon. De nem tudott. Pontosán tisztában volt a bűnével, a száján keresztül azonban csak a szívet téphette volna ki, mintsem, hogy bármit is mondjon.

– Rendben, uram. Látom, nem hajlandó megszólalni. Ha már így van, kérem, távozzon a fehér ajtón! Vissza az életbe. Ön sajnos nem halt meg. Ellenben Ál Dozával és fiával, akik a halál ajtaján mennek tovább.

Din Áronnak ekkor zúgni kezdett a füle, és már azt sem hallotta meg, ahogy a nőből, aki miatta halt meg, hogyan törnek elő a sokk első hangjai: a sikolyok, a sírás, az üvöltés, a jajveszékelés. Neki már egyedül az egyre erősödő zúgás létezett a fejében, és a tudat, miszerint úgy kell tovább élnie, hogy egy olyan embert ölt meg, aki ártatlan volt, és éppen a lányáért indult az iskolába. Akiért soha nem ért oda.

Csikós Emese,

Politechnikai Iskola Szabadka

GFT 4/10